

žival kakor človek. Ne pravimo zastonj, da je svoboda zlata. Koliko življenj in imetja se je že žrtvovalo za križ častni in svobodo zlato! Pravi junaki življenja se morejo razviti samo v svobodi in v borbi za svobodo, ko si »prosto volijo vero in postavo«.

Otroci, pomagajte v Jezusovem imenu vsem vaše pomoči potrebnim po svojih močeh in ne odvezajte trajno nikomur svobode!

J. E. Bogomil: Zakaj . . . zakaj . . . ?

I.

»KAKO je kaj, oče?«

»Hm! Ne vem, kako bi rekel. Veste, kar veselim se že pomladi. S tem-le štrukeljčkom,« pokazal je na triletno Anico, »bova šla vsaj kaj na vrt. Tam se bo zmotila z rožicami. Tako pa vedno brbljá in vprašuje, da ji komaj sproti odgovarjam. — Anica, poglej, poglej ptičke na oknu!«

»Kaj pa delajo?«

»Jedo.«

»Zakaj pa jedo?«

»Zato, ker so lačni.«

»Zakaj so pa lačni?«

»Zato, ker zmeraj sem ter tja letajo.«

»Pa zakaj zmeraj sem ter tja letajo?«

»Zato, ker se jim prijetno zdi.«

Kratek molk.

Pa se je spet začelo: »Oče!«

»No, kaj?«

»Zakaj pa ptički nimajo žlice?«

»Zato, ker lahko s kljunom jedo.«

»Zakaj pa lahko s kljunom jedo?«

»Zato, ker jih je Bog tako ustvaril.«

»Zakaj jih je pa Bog tako ustvaril?«

— — — —

Dedu je zmanjkalo besedi.

Spomladi na vrtu...

Spet tista pesem, samo v drugi obliki.

»Oče, kaj pa je tale rožica?«

»Zvonček.«

»Zakaj je pa zvonček bel?«

»Zato, da je lep.«

»Ali je tisti zvonček v zvoniku tudi bel?«

»Ne; tisti je pa črn.«

»Zakaj je pa črn?«

»Zato, ker je že star.«

»Ali tale moj pa še ni star?«

»Ne, ta pa še ni.«

»Kaj je pa tole, oče?«

»Tisto je pa podlesek.«

»Zakaj pa podlesek ni bel?«

»Zato, ker je višnjev?«

»Zakaj je pa višnjev?«

»Zato, ker mora tak biti.«

»Kdo mu je pa rekel?«

»Bog.«

»A ja! — Oče, kaj je pa tole?«

»Trobentica.«

»Zakaj je pa to trobentica?«

»Čakaj! Vidiš —«

Ded je zapiskal na trobentico.

»Zakaj pa trobentica piska?«

Ded je obmolknil. Ni vedel, kako bi to otroku dopovedal. Pa nam vi povejte, če veste... Več zna otrok vprašati ko deset modrijanov odgovoriti.

